

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 11 października 2018 roku do Sądu Rejonowego L. Z.w L. (e-sądu) strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (dalej także: Bank) wniósł o zasądzenie od pozwanej J. F. (1) na jego rzecz kwoty:

- 39 339,52 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 września 2018 roku do dnia zapłaty, tytułem należności głównej;
- 8 592,77 zł tytułem odsetek;
- 165 zł tytułem kosztów;

oraz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 602 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że przysługuje jej wobec pozwanej wierzytelność z tytułu umowy pożyczki gotówkowej zawartej w dniu 18 czerwca 2015 r., nr (...), w ramach której pozwana otrzymała środki w wysokości 62 130,24 zł. Bank podniósł, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, pomimo wezwań i monitów, a roszczenie stało się wymagalne w dniu 23 września 2017 r. Bank wezwał zatem pozwaną do zapłaty należności pismem z dnia 28 czerwca 2017 r., jednakże ta nie spełniła żądanego świadczenia. (pozew – k. 3-4v)

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 22 października 2018 roku Sąd Rejonowy L. Z. w L. przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w T.. (postanowienie z dnia 22.10.2018 roku – k. 5v)

W dniu 31 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie o sygn. akt X C 3918/18 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz – k. 75)

Pozwana J. S. (poprzednio: F.) w dniu 15 lipca 2019 r. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 31 maja 2019 r. zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwana zgłosiła zarzut niewłaściwości miejscowej sądu, a odnosząc się merytorycznie do zgłoszonego przez powoda żądania wskazała, że zaprzecza wszystkim faktom na których powód oparł swoje roszczenie. Zarzuciła m.in., że powód nie wykazał że przysługuje mu prawo żądania od pozwanej kwoty objętej pozwem. Podniosła, iż od 4 lat mieszka w W. przy ul. (...) oraz zaprzeczyła, by doręczono jej wezwanie do zapłaty, które jak wynika z załączników do pozwu zostało wysłane na jakiś nieznany jej adres. (sprzeciw - k. 80-81v)

Postanowieniem z dnia 13 maja 2020 r. Sąd Rejonowy w T. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi. (postanowienie – k. 93)

Ustosunkowując się do sprzeciwu od nakazu zapłaty, strona powodowa wskazała, że powództwo dotyczy umowy pożyczki z dnia 18 czerwca 2015 r., na kwotę 62 130,24 zł, z oprocentowaniem 9,24% w stosunku rocznym. Kwota odsetek umownych wynosiła 12 385,44 zł. Całkowita kwota do zapłaty to 74 515,68 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty pożyczki w 48 miesięcznych ratach w wysokości po 1 552,41 zł, począwszy od 16 lipca 2015 roku. Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania. Wobec zalegania ze spłatą dwóch rat pożyczki, Bank wypowiedział umowę. Przed wypowiedzeniem umowy Bank przesłał do pozwanej propozycję restrukturyzacji zadłużenia. Pozwana zwróciła się do Banku z prośbą o restrukturyzację, czym potwierdziła także fakt zawarcia umowy. Kolejno wskazano jednakże, że na wypadek uznania, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, Sąd powinien zasądzić na rzecz Banku kwoty zaległych rat pożyczki zgodnie ze wskazanym terminarzem jej spłaty (pismo przygotowawcze - k. 62-64)

Pozwana nie zajęła dalszego stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. zawarła z Bankiem umowę kredytu konsumenckiego nr (...).

Okoliczność bezsporna, oraz kopia wniosku – k. 116

W dniu 12 kwietnia 2017 roku Bank sporządził pismo, w którym wzywał J. S. do spłaty zadłużenia z umowy pożyczki nr (...) z dnia 18 czerwca 2015 roku w kwocie 9 950,78 zł. Poinformował także o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismo wysłano na adres ul. (...), (...)-(...) W..

(**dowód:** wezwanie - k. 70)

W dniu 28 czerwca 2017 r. Bank sporządził pismo w którym wypowiedział umowę kredytu nr (...) z dnia 18 czerwca 2015 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia i poinformował, że zadłużenie wynosi 48 823,16 zł, w tym kapitał 45 086,63 zł. Pismo zostało wysłane na dane: J. F. (1) oraz adres: ul. (...) w T.. Pismo zostało zwrócone po podwójnej awizacji.

(**dowód:** wypowiedzenie – k. 71 z wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek – k. 72-72v, potwierdzenie nadania – k. 113)

W dniu 20 lipca 2018 r. J. S. zwróciła się do Banku o restrukturyzację kredytu, wskazując że jednorazowa zapłata jest dla niej niemożliwa, w związku z czym zaproponowała spłatę w kwocie po 1 500 zł miesięcznie.

(**okoliczność bezsporna, a nadto:** kopia wniosek – k. 116)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, których autentyczność nie była kwestionowana. Sąd uznał nadto za bezsporne, okoliczności faktyczne wynikające z przedłożonej do akt sprawy kopii wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pozwana do treści kopii dokumentu przez nią sygnowanego się nie odniosła. Odnosnie wyciągu z ksiąg rachunkowych banku oraz wydruków tabel przedłożonych przez Bank, Sąd nie uznał ich za wystarczający materiał dowodowy dla czynienia ustaleń faktycznych, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przyczyną oddalenia powództwa był brak udowodnienia przez stronę pozwaną warunków zawartej umowy (wobec braku przedłożenia dokumentu umowy), a następnie brak wykazania, że doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki.

Strona powodowa wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu – umowy pożyczki złożyła już w pozwie. Zobowiązaniem z dnia 23 stycznia 2019 roku została zobowiązana do złożenia dokumentów wskazanych jako załączniki do pozwu – w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia. W piśmie z dnia 25 lutego 2019 roku (data nadania w placówce pocztowej), pełnomocniczka Banku wniosła o wydłużenie terminu na przedłożenie oryginału umowy, wobec konieczność oczekiwania na nadesłanie dokumentu z archiwum. Sąd do tego wniosku się nie odniósł, niemniej po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty, zarządzeniem z dnia 20 maja 2021 roku, zobowiązano pełnomocniczkę Banku do złożenia wszelkich twierdzeń i wniosków dowodowych – w terminie 21 dni pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i wniosków dowodowych. Zobowiązanie to obejmowało zatem także i dokument umowy pożyczki.

W odpowiedzi na zobowiązanie, w piśmie przygotowawczym datowanym na dzień 30 czerwca 2021 roku strona powodowa opisała warunki umowy pożyczki, zaś jako dowód na ten fakt wskazano: „warunki umowy złożone niniejszym” (k. 109). Przy czym dokument umowy pożyczki, ponownie nie został przedłożony.

Finalnie więc nie przedłożono do akt sprawy umowy pożyczki. Pozwana zaś w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazała, że zaprzecza wszystkim faktom na których powód oparł swoje żądanie i zarzuciła m.in., że powód nie wykazał, że przysługuje mu prawo do żądania od pozwanej kwoty objętej pozwem. Okoliczność, iż pozwana nie odniosła się do kolejnego pisma przygotowawczego Banku, w którym opisano warunki umowy, nie mogła mieć znaczenia dla stwierdzenia, że pozwana skutecznie zakwestionowała twierdzenia dotyczące podstawy faktycznej dochodzonego żądania, a tym samym, strona powodowa dla wykazania swych racji zobligowana była do przedłożenia dowodów. Same twierdzenia strony powodowej o warunkach umowy pożyczki, były więc niewystarczające.

Sąd miał przy tym świadomość, że pozwana nie zanegowała samego faktu zaciągnięcia kredytu konsumenckiego nr (...), co przyznała wnosząc o restrukturyzację zobowiązania. Jednocześnie nie zaprzeczyła, by takie pismo sporządziła. Udowodnienie faktu udzielenia pożyczki, nie było jednak jeszcze wystarczające dla wykazania, jej warunków, wysokości zobowiązania, wysokości odsetek i pozaodsetkowych kosztów, czy też sposobu rozliczenia umowy.

Dołączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg banku mógł przy tym stanowić dostateczny dowód dla wykazania daty wypłaty pożyczki lub dat wpłat dokonywanych przez pozwaną. Bank nie miał bowiem innej możliwości zobrazowania ruchu finansów na rachunku pozwanej niż poprzez przedstawienie uwiarygodnionych danych ze swojego systemu, a sam fakt iż to Bank jest jednocześnie stroną postępowania, zdaniem Sądu nie miał kluczowego znaczenia dla oceny wiarygodności takiego wyciągu. Mógł, gdyż wyciąg przedłożony do akt sprawy (k. 68) akurat tych danych nie zawierał. Wyciąg ten obrazować zaś miał aktualne na dzień jego sporządzenia saldo kredytu, a wobec kwestionowania tego faktu przez pozwaną (poprzez zakwestionowanie także warunków umowy), nie sposób było nadać mu w tym zakresie większego znaczenia niż samo twierdzenie Banku (art. 95 ust 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe; Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.). Jeśli zaś chodzi o wykazanie wysokości kwoty wypłaconej pozwanej, czy też informacje o zakresie dokonywanych przez pozwaną wpłat, to dane te pojawiły się w „wydruku z systemu” (k. 112) nie podpisanym i nie opieczetowanym oraz w tabelach, przeplatanych w ramach twierdzeń Banku w kolejnych pismach przygotowawczych, lub w formie niepodpisanej tabeli (k. 114 – 115v). Zwrócić przy tym należy uwagę, że chociaż pełnomocniczka Banku (...), przedłożyła udzielone jej pełnomocnictwo zarówno do reprezentowania Banku przez Sądem, jak i do wystawiania wyciągów z ksiąg banku (k. 65), to tabel zawartych w pismach przygotowawczych nie sposób uznać za wyciągi z ksiąg banku, skoro nie zostały one uwiarygodnione pieczęcią Banku (art. 95 ust. 1 Pr.b.). Finalnie przyjąć więc należało, że same twierdzenia Banku nie były wystarczające dla wykazania warunków zawartej umowy.

Kolejno wyjaśnić należy, że zasadniczą postawą faktyczną i prawną żądania pozwu było twierdzenie o wypowiedzeniu umowy kredytu i postawieniu kapitału w stan natychmiastowej wykonalności. Twierdzenie to także nie zostało wykazane. Do pozwu dołączono bowiem pismo datowane na dzień 28 czerwca 2017 roku, zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, przy czym kierowane do J. F. (2) na adres ul. (...) w T., pomimo że nieco ponad dwa miesiące wcześniej, przedegzekucyjne wezwanie do zapłaty z informacją o możliwej restrukturyzacji zadłużenia zostało wysłane na prawidłowe, aktualne nazwisko pozwanej i prawidłowy jej adres w W.. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała doręczenie jej wypowiedzenia (nazywając je co prawda wezwaniem) oraz wskazując, że wysłano je na nieznaną jej adres. Strona powodowa nie wyjaśniła przy tym, na jakiej podstawie uznać należałoby, że adres pozwanej w T. był adresem poprawnym. Należy przy tym przypomnieć, że Bank nie przedstawił dowodu doręczenia wypowiedzenia pozwanej, a jedynie informację, że pismo zostało zwrócone po podwójnej awizacji.

Potwierdzenia otrzymania wypowiedzenia umowy nie może także stanowić wniosek pozwanej o restrukturyzację zadłużenia, datowany na dzień 20 lipca 2018 roku. Pismo to stanowi bowiem w ocenie Sądu reakcję na przedegzekucyjne wezwanie do zapłaty, w którym wzywano pozwaną do natychmiastowej zapłaty kwoty 9 950,78 zł oraz właśnie pouczeni o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Z wniosku pozwanej nie wynika zaś, by mogło tu chodzić o reakcję na pismo Banku o wypowiedzeniu umowy.

Tym samym uznać należało, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a oparte na tej postawie faktycznej żądanie uznać należało za niezasadne.

W piśmie przygotowawczym datowanym na dzień 30 czerwca 2021 roku, strona powodowa, dostrzegając najprawdopodobniej braki dowodowe dla powyższej podstawy żądania, wniosła także, by w razie nie uznania wypowiedzenia za skuteczne, uwzględnić żądanie w oparciu o twierdzenie, co do niezapłaconych w terminie poszczególnych rat kredytu konsumenckiego wraz z odsetkami umownymi i odsetkami karnymi, przedstawiając tabelę z dodatkowym wyliczeniem (k. 111). Zdaniem Sądu i ta podstawa prawna (art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c.) przedstawianych faktów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie, skoro Bank nie wykazał warunków zawartej pożyczki. Jak już wcześniej wskazywano, same twierdzenia Banku co do wysokości kredytu, odsetek umownych, uzgodnionych odsetek karnych, liczby rat spłaty czy też wysokości poszczególnych rat, nie mogły być uznane za udowodnione jedynie w oparciu o twierdzenia Banku, w sytuacji gdy pozwana zakwestionowała kwotę objętą żądaniem pozwu. Strona powodowa nie wykazała więc wysokości i dat zapłaty poszczególnych rat, a tym samym, ewentualnego opóźnienia pozwanej z tego tytułu.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu.

Jednocześnie, nie mając ku temu podstaw faktycznych, ani wobec braku takiego żądania w pozwie, Sąd nie badał przedmiotowej sprawy w oparciu o przepisy dotyczące nienależytego świadczenia czy też bezpodstawnego wzbogacenia, co może być przedmiotem odrębnego pozwu.

Sąd oddalił wnioski stron o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania gdyż strona pozwana przegrała spór w całości (art. 98 § 1 k.p.c.), zaś pozwana żadnych kosztów postępowania nie poniosła.

Z/ (...)